

AIKAKAUSIEN VAIHTUESSA

Pekka Ervastin esitelmä 24.7.1914

Kalevalassa on meidän vanha viisautemme meille säilytetty. Samalla kun tällaiset pyhät kirjat ovat saaneet muotonsa ja sisältönsä vanhoilta ajoilta, ne eivät kerro nykyisistä asioista, ei eksoteerisesti eikä esoteerisesti. Ne kaikki puhuvat atlantilaisen sivistyksen suuresta sodasta valkoisen ja mustan magian välillä. Valkoinen magia voitti, jotta uusi sivistys voisi syntyä.

Kalevalan sota Pohjolan ja kalevalaisten välillä kuvaa samaa asiaa. Kalevala on annettu viidennen juurirodun ihmisille, aarialaisille oppaaksi, sillä suomalaiset kuuluvat aarialaisiin kansoihin, vaikka heissä on atlantilaista ainesta jäljellä. Historiallisesti voimme ymmärtää tämän. Jo Kalevalan olemassaolo todistaa, että kuulumme aarialaisiin, joilla kaikilla on tällaiset pyhät kirjat, jotka näyttävät missä suhteessa aarialainen okkultismi vanhasta atlantilaisesta poikkeaa.

Kun alotamme työn Suomen puolesta, täytyy meidän käsitellä Kalevalan okkultinen sisältö ja mikä on Kalevalan vanha atlantilainen okkultismi ja mikä on aarialainen, johon Kalevala viittaa. Suomen tulevaisuus on rakennettava uudestisyntyneen atlantilaisen viisauden pohjalle, joka on tulevaisuuteen viittaava ja aarialainen olemukseltaan.

Mikä on aarialaisen okkultismin esoteerinen menettelytapa viidennessä juurirodussa? Miten veljeskunta edustaa itseään maailmassa? Siten, että he puhuvat ajattelevalle minälle, koettavat tehdä luonnon totuuksia ymmärrettäviksi, jotta ajatus herää taiteellisesti, filosofisesti, tieteellisesti jne. Joka ei ymmärrä, jää ulkopuolelle vaikutusta, mutta joka on vastaanottava, hänen ajatuksensa herää ja hän ymmärtää, että näin on. Hän ei kuulisi järjen kuisketta, ellei järki myöntäisi, että hänen

kuulemansa totuus on tosi. Viides juurirotu ei voi toisin menetellä, jos tahtoo vaikuttaa ihmisiin. Salainen Veljeskunta auttaa tahtoa kasvamaan, nousemaan, se tahtoo, että ihmiskunta nousee, kasvaa. Se toimii maailmassa edustajainsa kautta mainitulla tavalla. – Jos tulee esiintymään suuri opettaja, ei hän voi poiketa tästä tavasta. Hän tuo aavistuksia kuudennen juurirodun menettelytavoista, joita silloin tullaan käyttämään, mutta hänen tulee vaikuttaa järjen voimalla, valaista, tehdä älymme yhä loogillisemmaksi.

Atlantilaisina aikoina näimme toisen näytelmän. Samoin vanhemmissa aarialais-sivistyksissä, jotka olivat kaikua atlantilaisesta. Emme voi havaita puhdasta aarialaista kulttuuria niissä, koska kaikissa on sekoitettuna atlantilaista vaikutusta. – Ensimmäinen aarialainen sivistys on Intiassa, sillä emme tiedä eksoteerisesti Manun johtavasta alkusivistyksestä Gobin erämaassa.

Kalevala esittää meille atlantilaista okkultismia suomalaisessa muodossa. Viitataan siihen, miten okkultinen menettely tapahtuu atlantilaisena aikana. Se selvittää meille Kalevalan vaikeat mauttomat kohdat. Esim. Väinämöinen esiintyy merkillisessä valossa; hän kosii Ainoa. Sitten on sanoja, jotka pyyhkivät asian yli, että luulisimme Väinämöisen vanhoillaan hullaantuvan, jäävän narriksi, kun ei saanut Ainoa. Mutta syvemmin katsoen on toisin. Ei kuitenkaan käyttäen mystillistä avainta, joka sovittaa Kalevalan henkilöt ihmisen eri ominaisuuksiin ja olemuksiin. Jos emme käytä mitään okkultista avainta, silloin saamme Väinämöisestä sen kuvan, että hän kosii nuorta Ainoa. Marjatta-runossa Marjatan poika nuhtelee Väinämöistä ja syyttää häntä siitä, että hän menetteli niin, että nuoret neidot menivät aaltoihiin. Tämä tuntuu hyvin oudolta, ja kuitenkin juuri tällä on tahdottu avata käsitys atlantilaisesta okkultismista. Jos tutkimme syvemmin, tulee kaikkien asioiden astua selvemmin tajuntaamme, että näemme mitä siinä on kerrottu ja mikä opetus annettu. Okkultinen menettely riippuu

ihmisestä. Nyt on viidennessä juurirodussa ajattelu korkein prinsiippi, joka voi kehittyä ihmisessä ja sentähden juuri sen kautta on vaikutettava. Mutta atlantilaiset ihmiset eivät olleet samanlaisia kuin nykyiset, eivät tienneet mitään älyllisestä ymmärtämisestä, vaan äly ilmeni mielikuvituksen voimalla ja se oli ensimmäinen älyn ilmeneminen, sillä ihmiset eivät olleet niin yksilöllisiä kuin nyt. Heillä oli ikäänkuin joukkotajunta ja tunsivat kuuluvansa ryhmiin. Tämä oli luonnollinen tila, heillä ei ollut mitään loogillista älyä. Kun salatieteilijät tahtoivat heitä kasvattaa, eivät he voineet puhua älylle, vaan herätettiin kiitolliseen toimintaan se mikä heissä jo oli olemassa. Heissä täytyi vedota mielikuvitukseen, niin että se erotti heidät yksilöiksi, pois joukkotajunnasta. Menettelytapa siis silloin oli toisenlainen kuin se nyt on, se tähtäsi siihen, että lumouksen voimalla vetäisi ihmisen pois siitä lumouksesta, jossa hän jo oli, vaikuttaen niin että hän ihastui ja näki uutta mielikuvaa. Puhutaan kuinka Väinämöinen soittaa ja laulaa, jolla hän lumosi. Mutta se ei ollut oikea tapa.

Oli ihmisellä toinenkin voima, sukupuolivoima, jolla voitiin vaikuttaa ihmisiin. Vielä nytkin ihminen helposti voi joutua tämän voiman orjaksi, jos hän rakastuu toiseen, eikä jaksaa hillitä itseään. Nyt on ihmisellä äly, jolla hän voi hillitä tätä voimaa, aistinmielikuvituksen ilmennyksissä ja siis myös suoranaisesti omassa ruumiissaan. Mutta alussa tämän voiman saattoi herättää taitavammat toisessa ja hallita sitä toista siten ja sitoa itseensä, jolloin he joutuivat orjiksi, ellei se ollut valkoinen maagikko, joka sen avulla tahtoi herättää järkeä. Mustat käyttävät samaa voimaa kuin valkoiset. Nyt mustatkin käyttävät älyä, mutta ottavat meidät vangiksi. Samoin Atlantiksessa, herättämällä sukupuolisuutta, he ihastuttivat meidät itseensä, mutta eivät herättäneet meissä älyä. Valkoiset taas herättivät älyä. Ihmiset ihastuivat laulajaan ja soittajaan. Mutta tällä hän siis johti oppilastaan loogilliseen ajatukseen, joka päästi hänet kaikesta lumouksesta.

Huomaamme, kuinka vaikeaa on aina salainen työ. Se käyttää edustajia, mutta nämä edustajat saattavat erehtyä. Kaikista korkein viisaus on aina salassa takana. Jos on kuinka korkea mestari tahansa, antaa hän vain osan viisautta. Se kansa, jolle hän antaa tämän viisauden osan, tulee ikäänkuin personoimaan tätä viisauden puolta. Se on jotain vihkimystä, mutta ei korkeinta. Sentähden suomalainen viisaukkaan ei ole korkeinta viisautta.

Kun Kalevalan sankarit kosivat ihmisten tyttäriä, tarkoittaa tämä, että he vaikuttavat herättämällä eloon mielikuvitusta, mikä ihmisellä oli. Sankari Lemminkäinen edustaa varsinaista atlantilaisista magiaa, sillä hän liikkui nuorten tyttöjen kesken ja ihastutti heitä itseensä. Väinämöinen ja Ilmarinen esiintyivät ehkä hienommin, sillä he kosivat ja tahtoivat naida jonkun tyttäristä. Näin ymmärrämme, mitä Kalevalan kertomukset tarkoittavat. — Sitten on Aino-episodi. Ainoastaan ohimennen mainitaan Lemminkäisen varsinaisesta magiasta. Kalevala kohdistaa varsinaisen päähuomionsa Väinämöisen ja Ainon suhteeseen. Siinä viitataan uuteen asiaan. Tapaus kuvaa ylimenoa atlantilaisesta aarialaiseen. Jotta se tulisi selväksi, että oppilas saisi opetuksen, asetetaan Aino etualalle ja Väinämöinen jää edustamaan vanhaa menettelyä, kuitenkin niin, että Väinämöinen ihmisenä oli toinen, näki kauemmaksi. Aino-episodi on niin syvä, niin hieno toistaiseksi okkultisesti; se kuvaa kaikkia niitä voimia, jotka liikkuvat ylimenossa, ei ainoastaan oppilaiden, vaan myös opettajien sielussa. Sillä opettajat myös ja heidän suhteensa ihmiskuntaan muuttuvat ulkonaisesti persoonallisessa sielunelämässään, kun eri sivistykset muuttuvat. Aino on nähtävästi ihminen, joka on ennen edellisessä elämässään paljon kokenut, sillä hänessä asuu selvä vaisto. Aino tietää että Väinämöinen on viisas, että hän voi saada Väinämöiseltä viisautta, että Väinämöinen tahtoo hänet oppilaakseen, että juuri se on Väinämöisen tarkoitus. »Ei», sanoo Aino, »minä en siten tahdo oppia viisautta.

Väinämöinen lähestyy minua väärin, en tahdo kehittyä atlantilaiseen tapaan.» Aino on uuden ajan ihminen; hän pitää korkeampana itseänsä; hän tietää, että hän on ajatteleva olento; hän ei voi alistua niinkuin toiset. Mutta traagillisuus on siinä, että hän rakastaa Väinämöistä; mutta hän pelkää, ettei Väinämöinen ymmärrä todellista inhimillistä rakkautta. Siksi hän surmaa itsensä. Siten hän luulee voivansa kasvattaa Väinämöistä. Ja Kalevala kertoo, kuinka Väinämöinen itkee yötä ja päivää, huomaa, että hän rakasti Ainoa persoonallisena olentona, Ainoa, joka jo oli ihminen. Hän lähtee etsimään häntä Tuonelasta, mutta hänen silmänsä eivät sielläkään ole niin auki, että hän voisi nähdä uudella tavalla, paremmin kuin fyysillisessä elämässäkään. Hän saa lohen, joka onkin Aino, jota hän ei kumminkaan tunne, ja Aino sanoo: »Minun piti tulla sinulle ikuisiksi puolisosiksi, vaimoksi Väinämöiselle, eikä hänen syötäväkseen.»

Sitten on Marjatta-epiologi. Tämä jatkaa ylimenon kuvausta. Marjatta onkin jälleensyntynyt Aino. Se ominaisuus, joka Ainossa oli vasta herännyt, se on Marjattassa voimakkaana ja itsetietoisena. Marjatta kuvataan heti aivan ylpeäksi puhtaudessaan ja ylpeydessään. Hänessä ei ole hituistakaan atlantilaisesta suunnasta. Hän on jo täydellisesti itsetietoinen ihminen. Mutta kun tämä yksilöllisyys on vahvistunut, tulee hän kuin ihmeen kautta raskaaksi ja hänen ylpeytensä vie hänet suurimpaan nöyryyteen. Kun hän näin oli pakotettu luopumaan ylpeydestään, tuli hän äidiksi ja synnytti pojan, jota hän rakasti. Näemme siis, kuinka neitseellisyys lankeemuksessa muuttuu äidilliseksi rakkaudeksi. Siis Ainosta Marjattaan. Väinämöinen tuomitsee pojan suolle vietäväksi. Mutta silloin pieni poika Väinämöistä nuhtelee. Ylimeno oli luonut uuden ajan. Pieni poika heti puhuu ja vetoaa älyyn. Väinämöinen ymmärtää tämän ja lähtee pois sanoen: »Minä kuitenkin sisässäni edustan viisautta, olen sinunkin isäsi. Minun menettelyni on atlantilais- ta, mutta kun olette oppineet uutta aikaa elämään, tulen minä

takaisin uuden Sammon saattajaksi jne. Kun tulen takaisin, tulen uudella, teidän aarialaisella tavallanne, mutta samalla enemmän viittaa tulevaisuuteen, vien teidät uutta aikaa kohti. En edusta ainoastaan uutta yksilöllistä, vaan tuon mukani uuden soiton, uuden ilon, atlantilaiset voimat uudestisyntyneinä buddhisessa äidillisyydessä.»